

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **O. S.**, nar.,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR.,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2017, č. j. OAM-287/ZA-ZA02-K01-PD1-2015,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

2. Žalobce po rekapitulaci předchozího řízení namítá, že v případě návratu na Ukrajinu by mohlo dojít k jeho zatčení a následnému ohrožení jeho života, jakož i života jeho ženy a dětí. Uvědomuje si, že přístup EU se vůči posouzení situace změnil, avšak domnívá se, že změna není pro řadové občany Ukrajiny v jejich prospěch a bezpečí.
3. Dále žalobce uvádí, že mu sice byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, navrhnout jejich doplnění či vznést námitky, této možnosti však nevyužil, neboť byl v dobré víře, že všechny relevantní skutečnosti již byly uvedeny.
4. Žalobce namítá, že žalovaný podle něj nepostupoval v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013 č. j. 8 As 18/2012 – 45, dle kterého je v případech, kde se jedná o vycestování cizince ve spojení s možným porušením práva na respektování soukromého a rodinného života, nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Žalobce je přesvědčen, že zprávy o stavu na Ukrajině jsou založeny na reálných výzkumech a pozorování, avšak žalovaný se podle něj nedostatečně zabýval jeho individuální situací. Konkrétně se domnívá, že žalovaný měl zohlednit, že došlo ke změně v okolnostech jeho soukromého a rodinného života, kdy nyní nevnímá hrozbu újmy pouze ve vztahu ke své osobě, ale také ve vztahu k jeho dětem a manželce. Zároveň se domnívá, že by se v případě návratu na Ukrajinu ocitl na samém okraji společnosti, neboť by měl jistě problémy se začleněním se v oblasti, kam by se přestěhoval, mohla by být ohrožena i jeho existence jako taková.
6. Odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a je podle něj třeba, aby soud vždy vycházel z individuálního rozměru daného případu, a to i v případech komplikovaných a netypických. Závěrem uvádí, že by podle něj jeho vycestování bylo v rozporu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a byl by vystaven skutečnému nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
7. Žalovaný vyjádřil s žalobou nesouhlas. Uvedl, že po porovnání skutečností, které žalobce uvedl v řízení o prodloužení doplňkové ochrany se skutečnostmi, které vedly k jejímu udělení, dovodil, že prodloužení doplňkové ochrany není již zapotřebí. Ze zjištěných informací podle něj v žádném případě nevyplývá, že by obyvatelé Sumské oblasti byli ohroženi na životě či lidské důstojnosti z důvodu existence probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Bezpečnostní situace je podle žalovaného stabilizovaná, žalobce se může vrátit přímo do místa původního bydliště, které není bezpečnostními incidenty nijak dotčeno. Žalovaný připomněl, že doplňková ochrana žalobci byla dříve udělena, protože nebylo jasné, jak se bude situace na Ukrajině dále vyvíjet.
8. K námitce ohledně tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že žalobce neuvedl jediný důvod, proč by měl svůj rodinný život realizovat právě v ČR. Nebylo zjištěno, že by v jeho zemi původu byla tato možnost jakkoli omezována. Žalovaný se nedomnívá, že by vycestováním žalobce došlo k porušení uvedeného čl. 8 Úmluvy, neboť žalobce může své rodinné vazby realizovat na Ukrajině. K tomu ještě podotkl, že i manželka žalobce je občanka Ukrajiny, ve vlasti mají rovněž rodinné i majetkové zázemí. Žalobci případně nic nebrání, aby splnil podmínky požadované příslušnými předpisy a zajistil si v ČR pobytové oprávnění. K námitce týkající se obav z nastoupení vojenské služby žalovaný uvedl, že tyto nemohou být azylově relevantním důvodem. Žalobce navíc již překročil věk pro odvod a vojenskou povinnost již i splnil. V současné době není na Ukrajině plánována žádná další mobilizace, žalobce si ani

nepřevzal povolávací rozkaz, kdy případný trestní postih hrozí až v případě jeho převzetí a následného nastoupení. K námitkám ohledně vnitřního přesídlení žalobce žalovaný uvedl, že tato námitka se míjí s obsahem správního spisu, neboť žalobce pochází z města S. a není proto zapotřebí, aby uvedený institut využil.

9. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
10. Žalobce při pohovoru uvedl, že ví, z jakého důvodu mu byla doplňková ochrana dříve udělena, nicméně to bylo z jiného důvodu, než proč o ni žádal. Žalobce podával žádost o udělení mezinárodní ochrany, protože je důstojníkem ukrajinské armády, avšak odmítl bojovat, za což by mu hrozil postih. K dotazu, zda byl povolán, sdělil, že obdržel již několik povolávacích rozkazů. Následně však dodal, že žádnou z těchto písemností nepřevzal. I tak se obává, že by mu hrozil trestní postih. Nastoupit vojenskou službu odmítl proto, že mu připadá šílené, aby bojoval Ukrajinec proti Ukrajinci. V době, kdy odjížděl, měl informace od kamarádů, že po něm pátrají. K dotazu, proč tuto skutečnost nezmínil již dříve, dodal, že se jej na to nikdo neptal. V ČR se oženil, s manželkou společné děti nemají, ona ale má již dvě děti. Návratu žalobci na Ukrajinu brání obavy z uvěznění, a dále skutečnost, že zde má rodinu. Kdyby mu vězení nehrozilo, mohl by svůj rodinný život realizovat i ve vlasti, neví ale, jestli by manželka souhlasila zejména z důvodu rozdílné životní úrovně. K dotazu, co mu brání ve vyřízení pobytového oprávnění, uvedl, že neví, jak by měl postupovat. Na Ukrajině žije matka žalobce, kousek od města S., žalobce jí občasné finančně vypomáhá.
11. Dne 30. 6. 2015 žalovaný vydal rozhodnutí, kterým žalobci udělil doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu na 24 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaný tehdy uvedl, že: *„Správní orgán posoudil individuální situaci žadatele, který žil ve východní části Ukrajiny v Sumské oblasti, konkrétně ve městě S.. Je zjevné, že bezpečnostní situaci v Sumské oblasti bezprostředně negativně ovlivňuje dění v krizových východních a jižních částech Ukrajiny a Krymu, a s ohledem na výše uvedené citované informace nemůže správní orgán ani vyloučit přelití konfliktu přímo do oblasti posledního trvalého pobytu žadatele. V současné době přitom není dle názoru správního orgánu reálné možné využít pro řešení žadatelových obav přesídlení v rámci Ukrajiny za situace, kdy mimo Sumskou oblast nemá potřebné ekonomické ani rodinné zázemí. Z výše uvedených informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žadatele probíhá takový ozbrojený konflikt, kdy v případě jeho návratu na Ukrajinu správní orgán nemůže zcela vyloučit závažné problémy, jejichž dopad na život jmenovaného není schopen předvídat. Správní orgán rozhodující ve věci tak dospěl k závěru, že v případě návratu výše jmenovaného žadatele o udělení mezinárodní ochrany nelze vyloučit jeho přímé a bezprostřední nebezpečí ohrožení vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu.“*
12. Žalovaný vydal dne 1. 12. 2017 rozhodnutí, jímž doplňkovou ochranu žalobci neprodloužil.
13. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

14. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, čímž byl jeho souhlas presumován.
15. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
16. Podle § 14a zákona o azylu: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
17. Podle § 14b zákona o azylu: „(1) *Rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.* (2) *Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 1 písm. h), nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.* (3) *Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.* (4) *V případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.*“
18. Podle § 23c písm. c) zákona o azylu: „*Podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*“
19. Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu: „*Osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již*

narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.“

20. Soud úvodem konstatuje, že neshledal v postupu žalovaného deficitu. *„[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu). Žalovaný se zabýval všemi tvrzeními žalobce a zároveň sám zjišťoval veškeré potřebné skutečnosti.
21. Žalovaný v roce 2015 v případě žalobce shledal důvodnost udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. Pokud nyní dospěl k tomu, že doplňkovou ochranu již není třeba prodloužit, musí prokázat zásadní změnu okolností v těch aspektech, jež dříve považoval za klíčové. Žalovaný byl oprávněn doplňkovou ochranu žalobci neprodloužit, avšak pouze tehdy, pokud dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nebylo dříve možné, aby se žalobce do vlasti vrátil, zatímco nyní to již možné je.
22. Žalobci byla doplňková ochrana udělena v červnu 2015, neboť na základě zjištění z podkladů pro rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany nebylo možné vyloučit, že se ozbrojený konflikt, který v zemi propukl, nebude šířit i do dalších oblastí Ukrajiny, včetně oblasti původního místa pobytu žalobce. V době vydání původního rozhodnutí nebylo možné předvídat následný vývoj konfliktu. Žalovaný zároveň na pozadí tehdejšího stavu v zemi konstatoval, že není reálně možné ani přesídlení žalobce, který nemá v jiné oblasti Ukrajiny žádné zázemí.
23. V době vydání napadeného rozhodnutí zde však byla již zcela jiná situace. Žalovaný si pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81 uvedl: *„při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“* Také těmito požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z let 2016 a 2017, tedy v době rozhodování (prosinec 2017) byly aktuální. Jedná se zejména o zprávy či informace renomovaných organizací, které se zabývají zkoumáním bezpečnostní situace ve světě a stavem dodržování lidských práv, o jejichž odborné úrovni nelze mít pochybnosti. Žalobce sám uvedl, že mu bylo umožněno se k podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění. Žádné konkrétní nesrovnalosti ohledně podkladů nezmínil.
24. Otázkou bezpečnostní situace na Ukrajině se žalovaný zabýval na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že situace na Ukrajině se od doby vydání původního rozhodnutí podstatně změnila. Žalobci byla doplňková ochrana především z důvodu opatrnosti, neboť v roce 2015 nebylo ještě možné jasně vidět, jakým směrem se bude situace v zemi dále ubírat. Na základě analýzy nově obstaraných podkladů žalovaný zjistil, že naprostá většina území včetně oblasti původu žalobce, města S., je bezpečná a pod

kontrolou proevropsky orientované vlády. Takovému závěru odpovídá i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 15. 1. 2015 č.j. 7 Azs 265/2014-17), který se ke konfliktu probíhajícímu v zemi vyjádřil ve smyslu, že jej nelze považovat za tzv. totální konflikt. Napjatá situace přetrvává na pomezí Luhanské a Doněcké oblasti, příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října roku 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž ani v sousedních oblastech (Dněpropetrovské, Charkovské, Záporožské) k žádným ozbrojeným incidentům nedocházelo a ani nedochází. Není rovněž ani známo, že by se měl konflikt přelévat i do dalších oblastí. Žalovaný proto v souladu s těmito zjištěními vyhodnotil, že v případě návratu žalobce do vlasti již nelze mít za to, že by byla bezpečnostní situace natolik špatná, aby žalobci v této souvislosti hrozila újma.

25. Příklad žalobce bylo třeba hodnotit komplexně, na pozadí právě bezpečnostní situace v zemi původu. Jestliže je bezpečnostní situace na Ukrajině již předvídatelná a doznala takového zlepšení, že již žalobci nehrozí v případě návratu nebezpečí vážné újmy, je třeba nahlížet v jiném světle též subjektivní okolnosti případu žalobce.
26. Ten konkrétně namítl obavy související s možným nastoupením vojenské služby, kdy se domnívá, že by mohl být zatčen a mohl by být ohrožen jeho život včetně života jeho manželky a dětí.
27. Soud předně podotýká, že vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33: *„Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69).“*
28. I kdyby byl tedy žalobce nucen vojenskou službu nastoupit, nejednalo by se o azylově relevantní důvod. Žalovaný posoudil obavy žalobce z možného nástupu vojenské služby a eventuálního postihu zcela adekvátně. Konstatoval především, že branná povinnost patří ke státoobčanským povinnostem. Z Informace OAMP Ukrajina, Situace v zemi z 24. 7. 2017 zjistil, že je na Ukrajině povinná základní vojenská služba, kdy odvodní věk je stanoven mezi 18 až 27 lety, žalobce proto s ohledem na svůj věk této povinnosti nepodléhá. Není rovněž známo, že by mělo dojít k mobilizaci, na východoukrajinské frontě navíc působí již pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Obavy žalobce z nasazení do bojů jsou tak irelevantní. Za nenastoupení vojenské služby hrozí na Ukrajině trestní postih, avšak pouze v případě, že si dotyčný převezme povolávací rozkaz, který si však žalobce nepřevzal.

29. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že by v případě návratu na Ukrajinu musel čelit existenčním potížím, neboť by bylo pro něj problematické se přestěhovat. Na tomto místě se soud plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který uvedl, že jelikož žalobce pochází z města S., které lze považovat za bezpečné a je tak způsobilé k návratu žalobce, není vůbec třeba, aby žalobce místo pobytu ve vlasti měnil. Tudíž jsou námitky ohledně případné absence zázemí v tomto směru bez významu.
30. Stěžejní námitku žalobce směřuje proti tomu, že žalovaný nedostatečně posoudil možné dopady jeho vycestování, pokud jde o jeho soukromý a rodinný život. Žalovaný ohledně této otázky uvedl, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že žije s manželkou, občankou Ukrajiny, ve společné domácnosti. Žalovaný zejména zkoumal, zda by vycestováním žalobce mohlo dojít k porušením mezinárodních závazků ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu pro porušení čl. 8 Úmluvy. Připomněl, že i ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, napomáhat rozvíjení vztah mezi nimi. Dále uvedl, že žalobce nedoložil, že by svůj rodinný život mohl realizovat právě v ČR, ani takové skutečnosti nebyly zjištěny.
31. Soud se i zde shoduje se závěry žalovaného. Neproloužení doplňkové ochrany ob stojí i ve světle tzv. extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy. K porušení čl. 8 Úmluvy neudělením mezinárodní ochrany a následným vycestováním může dojít (až na výjimky) v situaci, kdy by byl zcela znemožněn rodinný život v zemi původu žadatele. Žalobce přitom neprokázal, že by nemohl na Ukrajině své vazby realizovat, nepoukázal na žádnou konkrétní překážku.
32. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 - 65, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extraterritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).*“ Žalovaný zjistil, že návrat žalobce do vlasti je možný, nebylo prokázáno, že by nemohl své rodinné vazby realizovat na Ukrajině.
33. Žalobce má předně možnost se i s manželkou a dětmi odstěhovat na Ukrajinu, kde mají ostatně oba rodinné zázemí, žalobce i materiální. Je také alternativou, že si žalobce vyřídí pobytové oprávnění, a bude tak moci na území ČR legálně pobývat. Cestou žádosti o mezinárodní ochranu nelze suplovat vyřízení jeho pobytových záležitostí. K tomu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004, kde uvedl: „*Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se*

muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje." V souladu s uvedeným rozsudkem je smyslem institutu udělení mezinárodní ochrany mimořádná forma pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Nemůže nahrazovat postupy právních předpisů cizineckého práva, zejména zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Je tedy třeba, aby žalobce legalizaci svého pobytu v ČR provedl tímto způsobem.

34. Lze uzavřít, že v průběhu řízení nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti a ani žalobce neuvedl nic, z čeho by bylo možné uvažovat existenci důvodu pro udělení doplňkové ochrany. Situace v zemi se prokazatelně zlepšila a ani osobní poměry žalobce nedoznaly takových změn, že by mohly odůvodnit udělení doplňkové ochrany.
35. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. dubna 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce